

Nr 53.

Ankom till riksdagens kansli den 2 juni 1944 kl. 4 em.

*Utlåtande i anledning av väckt motion om undantagande från
preskription av rätt till ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen.*

I en inom andra kammaren väckt motion, nr 44, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har herr *Spångberg m. fl.* hemställt, att riksdagen måtte besluta, att rätt till ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen för olycksfall i arbete icke må kunna bli föremål för preskription.

Till stöd för denna hemställan har i motionen anförts bl. a. följande:

Enligt olycksfallsförsäkringslagen erhålla arbetare, som i lagen avses, fri läkarvård samt sjukpenning och livränta för sjukdom eller kroppsskada uppkommen genom olycksfall i arbete. Vid dödsfall erhålla efterlämnade, för vilka den avlidne hade försörjningsplikt, viss i lagen bestämd ersättning. En försämring i lagens tillämpning har emellertid införts efter lagens tillkomst, i det att ersättningsanspråk, som uppkomma i anledning av olycksfallet, blivit underkastade bestämmelserna enligt kungl. förordningen den 4 mars »1864» om tioårig preskription och om kallelse av okända borge-närer. Införandet av denna praxis medför att rätten till ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen anses förverkad, om mer än tio år förflutit utan att olycksfallet anmälts, liksom för sådana olycksfall, för vilka ersättning tidigare utgått men sedan en tioårsperiod tillbaka upphört. Därigenom kan den som drabbas av olycksfall gå förlustig all den hjälp, han enligt olycksfallslagen borde erhålla, såsom fri läkarvård jämte läkemedel, särskilda hjälpmedel såsom konstgjorda lemmar, proteser och dylikt, liksom sjukpenning eller livränta för sig och därtill berättigade familjemedlemmar.

Vi anföra nedan några olika fall, som belysa hur riksförsäkringsanstalten avgör ersättningsanspråk med tillämpning av preskriptionspraxis. — — —

Här ovan anförda fall ha, sedan riksförsäkringsanstalten avslagit framställningarna, genom propositioner samt motionsvis förelagts riksdagen, som, med frånträdande av preskriptionspraxis, funnit skäl föreligga att besluta ersättning åt de skadade och efterlevande, vilken ersättning enligt riksdagens beslut skulle utgå av statsmedel. Av riksdagens beslut i anförda fall framgår det orimliga i tillämpningen av tioårspreskriptionen i fråga om ersättning för skador vid olycksfall. Det är ej rimligt att betrakta skadeanspråk vid olycksfall som en vanlig fordran, vilken måste bevakas för att ej förfalla. Erfarenheten visar nämligen, att skador kunna yppa sig på nytt många år sedan den skadade ansetts frisk. Likaså kunna konstgjorda lemmar, proteser eller andra hjälpmedel, som den skadade erhåller kostnadsfritt i an-

ledning av olycksfallet, behöva ersättas sedan mera än tio år ha förflutit, då ersättningsanspråk senast ställts. I alla sådana fall bör ersättning utgå.

Man kan inte tillämpa förordningen om tioårspreskription på olycksfall utan att samtidigt gå in för att eventuella framtida skadeanspråk skola bevakas genom periodvis återkommande läkarundersökningar även sedan den skadade förklarats frisk. Detta blir nödvändigt för att bevara rätt till ersättning om framtida men yppar sig. Ett dylikt förfarande torde dock ur flera synpunkter knappast anses lämpligt. Både praktiska skäl och kostnadssynpunkter tala mot ett dylikt bevakningssystem.

Ersättningsrätten till följd av olycksfall i arbete grundas på orsaker som ingalunda kunna betraktas som en vanlig fordran. Några preskriptionsbestämmelser finnas ej heller i olycksfallsförsäkringslagen utan ha tillkommit genom praxis efter ett beslut av riks-försäkringsanstalten år 1930. På grund av detta beslut kunna ersättningsberättigade gå förlustiga den läkarvård, sjukpenning etc., som tillerkänns genom olycksfallsförsäkringslagen. Detta är ett missförhållande, som bör rättas till genom att ersättningsrätten icke får göras till föremål för preskription. I den mån preskription skulle kunna anses tillämplig i fråga om olycksfall bör tillämpningen gälla endast så till vida att ersättning ej tillerkännes retroaktivt för längre tid än tio år räknat från det anmälan skett eller nya ersättningsanspråk gjorts.

Över motionen har utskottet i den ordning § 46 riksdagsordningen föreskriver inhämtat yttranden från riks-försäkringsanstalten och försäkringsrådet. Dessa yttranden finnas såsom bilagor fogade till detta utlåtande.

1 § förordningen den 4 mars 1862 om tioårig preskription och om kallelse å okända borgenärer har följande lydelse:

Var, som har fordran hos annan i penningar, eller vad det är, skall den genom stämning eller lagsökning, eller eljest skriftligen eller muntligen, hos gäldenären kräva inom tio år från den dag, då skuldebrev eller annan handling, varå fordran grundad är, gavs, eller fordringen annorledes tillkom; och vare fordringens tillkännagivande hos gäldenären lika ansett, som hade krav skett: är fordran ej till betalning förfallen så tidigt, att den inom tio år sökas eller krävas kan; då skall borgenär, inom sagda tids förlopp, gäldenären därom erinra. Vare ock borgenär skyldig att, så länge hans fordran sedan innestår, den ånyo bevaka, som nu sagt är, inom vart tionde år från den dag, då sista bevakningen skedde.

Har den, hos vilken fordran genom krav eller erinran bevakas skall, blivit i sådant ändamål, å tre särskilda dagar av tionde året, sökt i sitt hemvist, men ej kunnat träffas; give borgenär fordringen an hos domstol eller överexekutor, och låte bevis däröver inom årets slut införas i allmänna tidningarna.

Är borgenären ej veterligt, om eller var gäldenären äger hemvist inom riket; då må ock fordringen hos domstol eller överexekutor angivas och beviset däröver i tidningarna införas, inom tid, som nu sagt är.

19 § lyder:

I andra fall, än det, som i 11 § sägs, då i lag eller särskild författning någons rätt och talan är inskränkt inom kortare tid än tio år, rätte han sig därefter.

Vare ock gällande vad särskilt är stadgat om preskription för fordringar, som grunda sig å redogörarens uppbörd av allmänna medel.

Den i 19 § omnämnda 11 § innehåller stadganden om kallelse å okända borgenärer.

Enligt 20 § skall vad som är stadgat om tioårig preskription eller bevakning efter kallelse å okända borgenärer ej gälla för fordran hos bank eller allmänt penningverk efter sedel eller annan löpande förbindelse, som tryckt eller graverad utgives. Samma undantag gäller för medel, som blivit insatta i rikets ständers bank eller riksgäldskontor eller under annan allmän vård.

Enligt försäkringsrådets praxis äro ersättningsanspråk enligt *lagen den 17 juni 1916 (nr 235) om försäkring för olycksfall i arbete* underkastade bestämmelserna i preskriptionsförordningen. Preskriptionstiden räknas härvid från det olycksfallet inträffat. Utskottet får beträffande nämnda praxis hänvisa till *Eisen—Löfmark: Lagen om försäkring för olycksfall i arbete*, s. 146.

Angående krav på redan fastställt ersättningsbelopp stadgas i 14 § andra stycket olycksfallsförsäkringslagen, att, om ersättningstagaren ej före utgången av året näst efter det under vilket ersättningsbelopp skolat utbetalas, vare sig uppburit beloppet eller hos försäkringsinrättningen påfordrat utbetalning av detsamma, rätten till beloppets utfående är förverkad.

Såsom framgår av motionen har i vissa fall, då ersättningsanspråk enligt olycksfallsförsäkringslagen varit preskriberade, genom beslut av riksdagen ersättning tillerkänts av statsmedel. I proposition till 1943 års riksdag, nr 23, rörande ersättning till G. V. Eriksson, vilken skadats genom olycksfall i arbete för enskild arbetsgivares räkning, gjordes av föredragande departementschefen, statsrådet Möller, ett mera allmänt uttalande rörande tillerkännande av ersättning av statsmedel i sådana fall, varom här är fråga. I avgivet yttrande över en av Eriksson gjord framställning till Kungl. Maj:t ifrågasatte försäkringsrådet, huruvida icke, därest ersättning av statsmedel ansåges böra utgivas i fall, varom nu vore fråga och vilka torde utgöra ett icke obetydligt antal, före prövningen borde verkställas en undersökning beträffande samtliga de fall, vari riksförsäkringsanstalten eller ömsesidigt socialförsäkringsbolag på grund av preskription avslagit framställning om ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen eller därmed inom sociallagstiftningen jämställda författningar. Departementschefen anförde i propositionen:

Enligt stadgad praxis är en fordran, som grundas på lagen om försäkring för olycksfall i arbete, underkastad preskription. Skäl kunna dock stundom föreligga att, trots att en sådan fordran blivit preskriberad, utgiva ersättning av statsmedel i anledning av olycksfallet. En ansökan om sådan ersättning synes nämligen böra bifallas i fall, då det måste anses vara särskilt obilligt gentemot den skadade, om han bleve utan varje ersättning. En förut-

sättning för utgivande av ersättning måste uppenbarligen jämväl vara, att det icke föreligger någon tvekan om att den yppade skadan förorsakats av det olycksfall, om vilket är fråga.

Med hänsyn till det bedömande ur billighetssynpunkter, som sålunda bör ske, synes fråga om utgivande av ersättning i fall, då anspråket därpå preskriberats, böra prövas i varje särskilt fall. Då för övrigt allmänna riktlinjer för bestämmandet av i vilka fall ersättning bör medgivas med hänsyn till de skiftande förhållandena icke synas kunna uppdragas, finner jag anledning icke föreligga att verkställa den av försäkringsrådet ifrågasatta undersökningen beträffande samtliga de fall, i vilka riksförsäkringsanstalten eller ömsesidigt försäkringsbolag på grund av preskription avslagit framställning om ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen eller därmed jämställda författningar inom sociallagstiftningen. Spörsmålet om eventuell ändring av gällande preskriptionsbestämmelser inom sådan lagstiftning torde böra upp- tagas till behandling i annat sammanhang.

Enligt 7 § *lagen den 14 juni 1929 (nr 131) om försäkring för vissa yrkes- sjukdomar* är rätt till ersättning i anledning av yrkessjukdom förfallen, därest icke inom två år från dagen för sjukdomens yppande eller från den senare tidpunkt, då arbetaren erhöll vetskap om sjukdomens art, eller, där sjukdomen inom tid som nu sagts föranlett arbetarens död, inom två år från dödsdagen, underrättelse enligt 20 § olycksfallsförsäkringslagen lämnats arbetsgivaren eller arbetsföreståndaren eller framställning om ersättning gjorts i viss ordning.

I *förordningen den 18 juni 1927 (nr 234) om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring* finnes icke någon bestämmelse om att anspråk på ersättning för skada till följd av olycksfall skall framställas inom viss tid. Däremot stadgas i 23 § i förordningen, att rätt till ersättning i anledning av sjukdom, som icke förorsakats av olycksfall, är förverkad, därest icke inom en tid av tre år underrättelse lämnats vederbörande militära myndighet om sjukdomen eller denna anmälts i riksförsäkringsanstalten eller anhållan därstädes gjorts om ersättning i anledning av sjukdomen. Nämnade tid av tre år räknas från det anställningen respektive tjänstgöringen upphört eller från den senare tidpunkt, då sjukdomen yppades, eller, där fråga är om ersättning i anledning av dödsfall, från det döden inträdde.

Enligt ett av försäkringsrådet den 22 januari 1937 meddelat utslag (refererat i tidskriften *Arbetarskyddet* för år 1937) ha bestämmelserna om tioårig preskription icke ansetts tillämpliga i fall, då 23 § militärsämningsförordningen skall lända till efterrättelse.

Utskottet.

Enligt försäkringsrådets praxis är fordran på ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen underkastad tioårig preskription enligt de i 1862 års preskriptionsförordning givna bestämmelserna. Det torde emellertid icke

kunna bestridas, att en tillämpning av dessa bestämmelser på ifrågavarande ersättningsanspråk i många fall framstår såsom obillig. Särskilt är detta förhållandet i sådana fall, då skada i anledning av olycksfall yppats först lång tid efter det olycksfall som förorsakat skadan. Med tillämpning av reglerna om tioårspreskription i 1862 års förordning skall nämligen preskriptionstiden räknas från tidpunkten för olycksfallet. Den skadade har ju emellertid icke anledning att framställa anspråk på ersättning förrän då skadan yppats och då kunna mer än tio år ha förflutit från olycksfallet.

Av nu anförda skäl och med hänsyn till den säregna beskaffenheten av de ersättningsanspråk, varom här är fråga, anser utskottet, att spørsmålet, om sådana anspråk böra undantagas från preskription enligt bestämmelserna i 1862 års förordning, bör närmare undersökas.

Därest ett undantagande från tioårspreskriptionen av dessa fordringar anses böra göras, kan ifrågasättas, om icke särskilda preskriptionsbestämmelser böra införas i olycksfallsförsäkringslagen. Såsom utgångspunkt för preskriptionstiden torde då kunna väljas exempelvis den tidpunkt, då skadan yppades eller då fordran på ersättning tidigast kunnat göras gällande. Eventuellt kan då preskriptionstiden göras kortare än tio år.

Om ändring i nu förevarande hänseende verkställes beträffande fordran enligt olycksfallsförsäkringslagen, torde motsvarande ändring böra ske med avseende å ersättning enligt militärersättningsförordningen i anledning av olycksfall under militärtjänstgöring.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A. att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t an hålla, att Kungl. Maj:t måtte taga i övervägande frågan om ändrade regler om preskription av fordran på ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen samt på ersättning enligt militärersättningsförordningen för skada till följd av olycksfall ävensom för riksdagen framlägga det förslag som kan föranledas därav; samt

B. att förevarande motion, i den mån den icke besvarats genom vad utskottet under A. hemställt, icke måtte föranleda till någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 2 juni 1944.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid ärendets behandling hava närvarit

från första kammaren: herrar *Norman, Wistrand, Forslund, Olof Carlsson**,
*Roos, Hage, Carl Eric Ericsson** och *Hallagård**;

från andra kammaren: fröken *Hesselgren*, herrar *Olovson* i Västerås*, *Petters-
son* i Hällbacken*, *Ryberg, Holm**, *von Seth, Jansson* i Hällefors och *Andersson* i
Eskilstuna*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Bilaga A.

Till Riksdagens andra lagutskott.

Sedan Kungl. Försäkringsrådet anbefallts avgiva utlåtande i anledning av en vid 1944 års lagtima riksdag väckt motion nr 44 i andra kammaren om undantagande från preskription av rätt till ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen, får Rådet anföra följande.

Bestämmelserna om tioårig preskription i kungl. förordningen den 4 mars 1862 om tioårig preskription och om kallelse å okända borgenärer hava tillkommit särskilt med hänsyn till att bevisningen om en fordrans existens (uppkomst, fortvaro och upphörande) försvåras ju längre tid, som förflyter mellan tidpunkten för de omständigheter, vilka åberopas som grund för fordringens uppkomst, och den tidpunkt, då fordringen göres gällande. Underkastade preskriptionsbestämmelserna äro icke endast fordringar, som grunda sig på obligatoriska förhållanden, såsom avtal, utan även anspråk på ersättning för t. ex. kroppsskada. Förordningen är därför tillämplig på ersättningsanspråk enligt lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

I många fall då 1862 års förordning kommer i tillämpning på ersättningsanspråk, som grunda sig på olycksfallsförsäkringslagen, torde förhållandena vara sådana, att anspråken, även om icke preskriptionsbestämmelserna tillämpats, skulle ha avslagits exempelvis på grund av obestyrkt samband mellan de besvär, varav vederbörande lider, och olycksfallet. I andra fall då preskription föranlett, att ersättning icke utgått, torde förutsättningar i övrigt för ersättning ha förelegat. I dylika fall kan det ofta synas obilligt att tillämpa förordningen. Överhuvud taget måste det vara mer tilltalande, att ersättningsfrågorna såvitt möjligt få bedömas enbart ur rent saklig synpunkt. Med hänsyn härtill kan det på grund av den erfarenhet Försäkringsrådet och försäkringsinrättningarna hava i fråga om bedömandet av samband mellan sjukdom och olycksfall samt andra förutsättningar i sakligt hänseende för ersättning med visst fog ifrågasättas, om icke anspråk på ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen kunna undantagas från 1862 års förordnings tillämpningsområde. Mot detta talar dock svårigheten att tillförlitligen utreda den skadades förhållanden under tiden mellan det uppgivna olycksfallet och anmälan därom, huruvida han under denna tid drabbats av andra olycksfall eller sjukdom etc.

Försäkringsrådet får erinra om att i de fall, då undantag gjorts från tillämpningen av 1862 års förordning (se särskilt §§ 19 och 20), andra preskriptionsbestämmelser dock alltid synas komma i tillämpning. Härvid har antingen annan utgångspunkt för preskriptionstidens beräkning eller annan preskriptionstid eller annan utgångspunkt jämte annan tid valts. I de fall, då andra tider bestämts, äro dessa i regel kortare. Undantag härifrån utgör dock lagen den 29 maj 1942 om preskription av rätt till medel, som innestå hos offentlig myndighet. En så kort preskriptionstid som två år från det skadan timade finnes bestämd i lagarna om ansvarighet för skada i följd av järnvägsdrift (den 12 mars 1866), automobiltrafik (den 30 juni 1916) och luftfart (den 26 maj 1922). Lagen den 5 juli 1901 an-

gående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete hade en preskriptionstid av två år för krav mot arbetsgivare och tre år för krav mot Riksförsäkringsanstalten, därvid preskriptionstiden räknades från olycksfallet eller, där fråga var om ersättning i anledning av dödsfall, från dödsfallet.

Om ersättningsanspråk enligt olycksfallsförsäkringslagen fortfarande skola vara underkastade preskription, föreligga vissa skäl för väljande av annan utgångspunkt för preskriptionen än enligt 1862 års förordning. Enligt denna räknas preskriptionstiden från tidpunkten för olycksfallet. Emellertid förekommer det, att en skada yppas först efter det olycksfallet inträffat. Dylika situationer inträffa endast i undantagsfall men just i dessa fall kan frågan om tillämpning av 1862 års förordning lätt bli aktuell. Den skadade har ju icke anledning söka ersättning innan skadan yppas, d. v. s. besvären uppkommit. Han kan icke förrän då göra gällande anspråk på ersättning. Med hänsyn härtill synes lämpligt att såsom skett i lagen den 8 april 1927 om försäkringsavtal räkna preskriptionstiden från det fordran på ersättning tidigast kunnat göras gällande. Därest ändring i detta hänseende vidtages, synes preskriptionstiden 10 år böra bibehållas.

Om tioårspreskriptionen, därest densamma bibehålles, skulle få den av motionären ifrågasatta innebörden, att den skadade skulle vara berättigad till den ersättning, som hänför sig till de närmast före anmälan eller ansökan liggande tio åren, bör med hänsyn till det sätt, varpå bestämmelserna i 1862 års förordning av Försäkringsrådet tolkas, uttrycklig bestämmelse härom utfärdas i olycksfallsförsäkringslagen. En på liknande sätt konstruerad preskription finnes i 14 § andra stycket olycksfallsförsäkringslagen, som lyder: »Har ersättningstagare ej före utgången av året näst efter det, under vilket ersättningsbelopp skolat utbetalas, vare sig uppburit beloppet eller hos försäkringsinrättningen påfordrat utbetalning av detsamma, är rätten till beloppets utfående förverkad.» Att märka är, att preskriptionstiden i detta fall understiger två år.

Skulle anspråk på ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen undan- tagas från bestämmelserna om tioårig preskription, synes det dock som om 1862 års förordning i vad avser kallelse å okända borgenärer alltjämt borde vara tillämplig på de ömsesidiga bolag, som bedriva försäkring enligt olycksfallsförsäkringslagen. Fordran på ersättning enligt nämnda lag blir då alltjämt underkastad reglerna härom.

Såsom Försäkringsrådet anfört tala vissa skäl för att utesluta ersättningsanspråken enligt olycksfallsförsäkringslagen från tillämpningen av 1862 års förordning, liksom skäl finnas för andra preskriptionsbestämmelser beträffande dylika ersättningsanspråk. Försäkringsrådet anser emellertid icke behovet av ändrad lagstiftning härutinnan vara så trängande, att icke den allmänna revisionen av olycksfallsförsäkringslagen och med denna närbesläktade författningar bör avvaktas. Rådet vill i detta sammanhang erinra om behovet av översyn av preskriptionsbestämmelserna i kungl. förordningen den 18 juni 1927 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, varom Försäkringsrådet yttrat sig den 17 december 1943 i anledning av remiss den 16 november 1943 från Kungl. Försvarsdepartementet av förslag till ändring av nämnda förordning. Även lagen den 14 juni 1929 om försäkring för vissa yrkessjukdomar har särskilda preskriptionsbestämmelser. Det synes Försäkringsrådet som om preskriptionsbestämmelserna i nu nämnda författningar böra överses i ett sammanhang.

I handläggningen av detta ärende hava deltagit, förutom undertecknad Landelius, samtliga försäkringsråd och representanter.

Stockholm den 10 mars 1944.

På Kungl. Försäkringsrådets vägnar:

HUGO LANDELIUS.

/ Göte Blomqvist.

Bilaga B.

Till Riksdagens andra lagutskott.

Genom beslut den 11 februari 1944 har Kungl. Maj:t anbefallt Riksförsäkringsanstalten att till Riksdagens andra lagutskott avgiva yttrande över en motion i andra kammaren, nr 44, om undantagande från preskription av rätt till ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen. Med anledning härav får Riksförsäkringsanstalten anföra följande.

I ett av Riksförsäkringsanstalten den 11 april 1930 avgjort ärende rörande ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen förklarade anstalten, att enär anstalten erhållit underrättelse om den genom ifrågavarande olycksfall uppkomna fordran först efter det mer än tio år förflutit från fordringens tillkomst samt alltså samma fordran måste anses gentemot anstalten preskriberad, anstalten funnit ersättning enligt lagen icke kunna utgå. Över detta beslut anfördes besvär hos Försäkringsrådet, som emellertid ej fann skäl göra ändring i anstaltens beslut. På grund av detta och andra av Försäkringsrådet i likartade fall meddelade utslag måste det anses fastslaget, att fordran på ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen är underkastad preskription enligt förordningen den 4 mars 1862 om tioårig preskription och om kallelse å okända borgenärer.

Såsom framgår av den föreliggande motionen har i vissa fall, då ersättningsanspråk enligt olycksfallsförsäkringslagen varit preskriberade, genom beslut av riksdagen ersättning tillerkänts av statsmedel. I proposition till 1943 års riksdag, nr 23, rörande ersättning till G. V. Eriksson, vilken skadats genom olycksfall i arbete för enskild arbetsgivares räkning, gjordes av föredragande departementschefen ett mera allmänt uttalande rörande tillerkännande av ersättning av statsmedel i sådana fall, varom här är fråga. Departementschefen anförde bland annat, att skäl understundom kunde föreligga att, trots att en fordran, som grundas på olycksfallsförsäkringslagen, blivit preskriberad, utgiva ersättning av statsmedel i anledning av olycksfallet. En ansökan om sådan ersättning syntes nämligen böra bifallas i fall, då det måste anses vara särskilt obilligt gentemot den skadade, om han bleve utan

varje ersättning. I det då föreliggande fallet fann departementschefen omständigheterna tala för att sökanden av billighetsskäl lämnades gottgörelse av statsverket i anledning av den skada han ådragit sig. Vid bedömning av frågan hade enligt departementschefens uttalande avseende givetvis blivit fäst även vid sökandens familjeförhållanden och ekonomiska ställning. Propositionen bifölls av riksdagen.

Det torde ej kunna förnekas, att det måste framstå såsom föga tilltalande, att anspråk på ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen skall behöva underkastas prövning i extraordinär väg och att avgörandet skall bli beroende av sådana omständigheter, som ovan omförmäls. Ej heller synes det vara riktigt att — medan kostnaderna för den sociala olycksfallsförsäkringen i övrigt bäras av arbetsgivarna — kostnaderna i nu avsedda fall skola åvila statsverket. Riksförsäkringsanstalten finner det därför i anslutning till den föreliggande motionen böra upptagas till prövning, huruvida tillräckliga skäl föreligga för att ersättningsanspråk enligt olycksfallsförsäkringslagen skola vara underkastade preskription. Denna prövning synes böra ske i samband med den förestående allmänna revisionen av olycksfallsförsäkringslagen.

I detta ärendes handläggning ha, förutom undertecknade, deltagit byråcheferna Östrand och Wolff samt byrådirektören Sidvall. Stockholm den 4 mars 1944.

SAM LARSSON.

W. Stenholm.